
Minneord

OSS IMELLOM

25.11. 2011 sovnet Kirsten fredelig inn hjemme på Sofiemyr. Sorgen over å ha mistet en god venninne er ufattelig stor. Samtidig er vi fylt med glede og takknemlighet når vi tenker på alt vi har opplevd sammen med Kirsten. Det siste året har gitt oss helt spesielle opplevelser og samtaler. Kirsten har bidratt til å gi oss et rikere perspektiv i våre travle liv, og vi har blitt minnet om at ingen vet hva morgendagen bringer.

Kirsten ble født på Sola 7.5. 1965. Vi ble kjent i 1987, da vi begynte på medisinstudiene i Oslo. Vi fem jentene i «tuttegjengen» holdt sammen gjennom livets mange utfordringer. Vi har satt stor pris på Kirstens ærlighet, humor, klokskap og omtanke. Ingen kunne være så direkte som henne, og innimellom kom tankene ut helt ufiltrert. Det kunne være utrolig befriende! I samtaler var hun klok og reflektert og evnet å se en sak fra flere sider. Hun hadde en stor omgangskrets av familie og venner som betydde mye for henne, og hun var en livsnyter som visste å sette pris på reiser, stilige klær og god mat.

Kirsten var en svært dyktig ortoped og hadde sitt spesialfelt innen skulderartroskopi. Vi vet hun var et forbilde fordi hun mestret det å være trebarnsmor og dyktig fagperson samtidig som hun nøt livets gode sider. De siste årene arbeidet hun på Martina Hansens Hospital, før hun ble ansatt som overlege ved Oslo universitetssykehus, Ullevål, rett før hun ble syk. Hun vil bli savnet som leder av spesialitetskomiteen i ortopedi i Den norske legeforening.

Da Kirsten ble syk, forsto hun og familien tidlig at prognosen var svært alvorlig. Likevel evnet hun å gripe fatt i hverdagene og fylle tiden med innhold og mening. Det føles som hennes glede og kjærlighet til livet og menneskene rundt bidro til at hun fikk oppleve en ekstra vår, sommer og høst. Hun aksepterte på en forbilledlig måte sin situasjon og brukte ikke tiden til gruble over hvorfor sykdommen skulle ramme akkurat henne så brutalt. Hun og Mark fortsatte å ha en åpen dør i Frøyas vei også etter at hun ble syk. Vi er dere begge evige takknemlig for denne uforbeholdne åpenheten overfor sykdommen og døden.

Vi vet at Kirsten etterlater seg et stort tomrom i det ortopediske miljø, blant venner og ikke minst i familien. Våre varmeste tanker går til Mark, som har mistet sin elskede, til deres flotte barn Madeleine, Benedikte og Filip, som altfor tidlig mistet sin trygge mor, og til resten av familien. Vi vil aldri glemme Kirsten. Vi minnes henne gjennom ordene «saman er ein mindre aleine».

Publisert: 24. januar 2012. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.11.1492
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 5. juli 2026.